

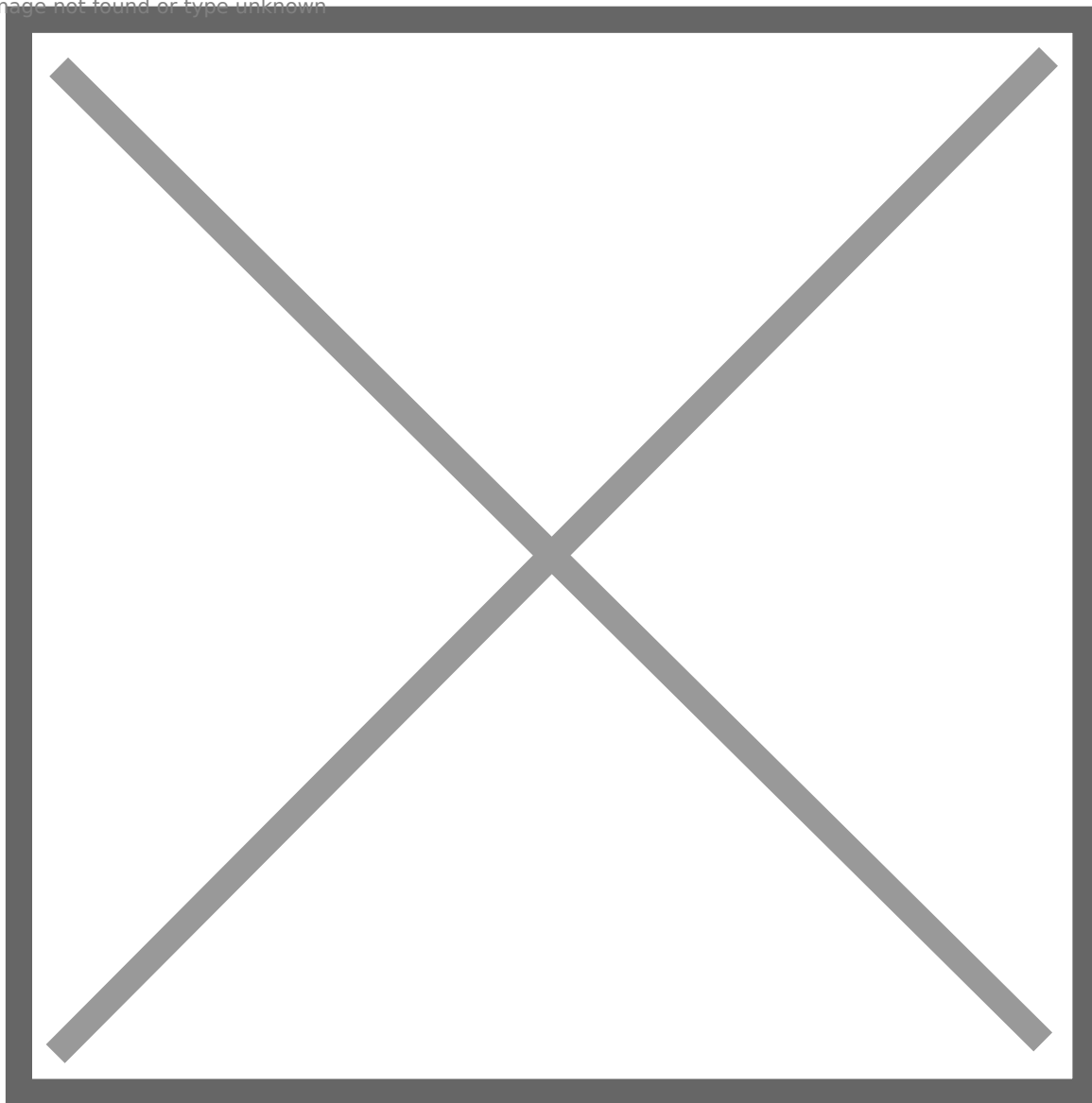
23 Σεπτεμβρίου 2021

Γέροντας Ανανίας: Η φιλέρημος τρυγών ο Ιωάννης ο Πρόδρομος

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



Image not found or type unknown



Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης (1945-2021).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Εξεφωνήθη την 21η Σεπτεμβρίου 2005

Αισθανθήκαμε απόψε, σεβαστοί μου πατέρες και αγαπημένοι αδελφοί μου, ιδιαίτερη χαρά και αγαλλίαση, γιατί διαβάσαμε, ύστερα από τόσον καιρό, την Παράκληση στον άγιο μας Νεκτάριο. Νοιώσαμε την αγάπη του, τη χάρη του, τη στοργή του, ήλθε από κοντά μας, μας ευλόγησε, μας κοίταξε, και τον ευχαριστούμε.

Είναι καλό να κάνουμε Παρακλήσεις και να διαβάζουμε Ακολουθίες και Βίους Αγίων και προπαντός να πηγαίνομε στη Θεία και Άγια Λειτουργία. Αλλάζει το κλίμα. Έρχεται ο ουρανός στη γη. Κατεβαίνει ο Παράδεισος εδώ, με τις λαμπρότητες των αγίων και με κέντρο τον Φιλάνθρωπο Χριστό μας και την Παναγία μας, τη Μητέρα

Του και Μητέρα μας.

Έτσι κι ο προφήτης Ζαχαρίας, ο πατέρας του Τιμίου και ενδόξου Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, ευρίσκετο στο ναό του Σολομώντος. Στο ναό το Νομικό. Στα Ιεροσόλυμα. Και του 'χε πέσει ο κλήρος, να θυμιάσει στο θυσιαστήριο του θυμιάματος. Να θυμιάσει. Κι έξω ο λαός περίμενε προσευχόμενος.

Τι ωραίο είν' αυτό! Η ιερωσύνη κι ο λαός του Θεού! Ένα πράγμα. Ενωμένοι, να λατρεύουν τον Κύριο. Και είχε έναν πόνο στην ψυχή ο δίκαιος και άμεμπτος Ζαχαρίας. Ο άγιος αυτός προφήτης. Καθώς και η σύζυγός του Ελισάβετ. Δεν είχαν παιδί. «Ουκ ην αυτοίς τέκνον», όπως σημειώνει ο ιερός Ευαγγελιστής Λουκάς. Κι αυτό τους πονούσε. Τους πονούσε πολύ. Και προσηύχοντο. Το έκαμαν, δηλαδή, θέμα προσευχής και δεήσεως. Το άφηναν με ταπείνωση και ικεσία και με εμπιστοσύνη στα χέρια του Κυρίου.

Πέρασαν χρόνια. Άσπρισαν και γέρασαν. Κι ο Θεός φαινόταν, σαν να μην άκουγε. Κι ο Θεός φαινόταν, σαν να μην ήθελε, να τους δώσει αυτό που ζητούσαν. Κι ήταν, επιπλέον, και η Ελισάβετ στείρα. Τώρα γέρασε κι ο Ζαχαρίας και προοπτική ανθρώπινη δεν υπήρχε. Εκείνοι παρακαλούσαν. Μέχρις ενός σημείου.

Κι αφού είδαν, πως γέρασαν, τ' άφησαν πια. Ο Θεός, όμως, δεν τους ξέχασε. Ούτε παρέβλεψε ούτε παρείδε τη δέηση και την ικεσία τους. Τους έκαμε θαύμα. Θαύμα μεγάλο. Λειτουργήσαν, με τη Χάρη Του, οι φυσικοί νόμοι, και συνελήφθη ο μέγιστος των αγίων. Ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος.

Η στοργή και η τρυφερότης και η χαρά της Εκκλησίας μας. Η φιλέρημος τρυγών. Ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής. Ο μείζων και περισσότερον προφήτου. Τους έδωσε ένα ο Θεός, ένα, αλλά λέοντα.

Είχε, λοιπόν, τον πόνο του μέσα στην άγια Εκκλησία της Παλαιάς Διαθήκης ο δίκαιος και άμεμπτος Προφήτης Ζαχαρίας. Τον κουβάλησε κει. Τον κουβαλούσε πάντοτε. Κι είναι καλό, όταν έχουμε έναν πόνο ή ένα αίτημα ή ό,τι άλλο, να το μεταφέρομε στην Εκκλησία. Να το εκκλησιοποιούμε. Να το αναθέτουμε στον Κύριο. Και να κάνομε αυτό που λέει πάντοτε η Εκκλησία μας: «Εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα».

Μπήκε, λοιπόν, αυτή τη φορά, στο Θυσιαστήριο των Θυμιαμάτων ο προφήτης Ζαχαρίας. Του έλαχε ο κλήρος. Του έπεσε ο κλήρος. Και καθώς ήταν έτοιμος, να θυμιάσει, κι ευωδίαζε ο λιβανωτός, βλέπει εκεί στο Θυσιαστήριο, δίπλα, στα δεξιά μέρη, μια Ουρανία ύπαρξη. Έναν αγγελοπρόσωπο νεανία. Που έλαμπε και άστραφτε.

Συγκινήθηκε και συγκλονίστηκε ο Ζαχαρίας. Και ως άνθρωπος εφοβήθηκε και

ταράχτηκε. Όπως η Παναγιά, όταν ο Αρχάγγελος Γαβριήλ εταράχθη επί τω ρήματι της σαρκώσεως του Υιού και Θεού δι' αυτής και εκ Πνεύματος Αγίου. Γι' αυτό της είπε κι εκείνος: «Μη φοβού, Μαριάμ».

Κι εδώ είπε στον Ζαχαρία, κατά τον ευαγγελισμόν του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου: «Μη φοβάσαι, Ζαχαρία. Ο Κύριος άκουσε τη δέησή σου. Και θα σου δώσει παιδί. Σπουδαίο και μεγάλο και μοναδικό! Και θα χαρούν πολλοί, με τη Θεία του γέννηση».

Τα 'χασε ο προφήτης Ζαχαρίας. «Τι είν' αυτό; Τι θέλει να πει; Και πώς θα γίνει»; τόλμησε να ρωτήσει τον Αρχάγγελο. Τον Θείο επισκέπτη. «Εγώ είμαι γέροντας. Το ίδιο και η σύζυγός μου, η Ελισάβετ. Και επί πλέον είναι και στείρα. Δεν έχομε, λοιπόν, τις προϋποθέσεις, για να συμβεί αυτό που λες».

Κι εκείνος του λέγει: «Εγώ είμαι ο Αρχάγγελος Γαβριήλ. Ο παρεστηκώς τω Θεώ. Που στέκω μπροστά στον Θεό. Που παραστέκομαι δίπλα στον Κύριο. Και εκτελώ τα προστάγματα και τις εντολές και το θέλημά Του. Και θα γίνει μέγας, αυτός που θα γεννηθεί από σένα και θα είναι εγκρατής. Και θα προπορευθεί του Θεανθρώπου και θα 'χει τη δύναμη και το προφητικόν χάρισμα του προφήτου Ηλίου. Και θα προετοιμάσει την οδόν του Κυρίου. Και θα φέρει πολλούς από το Ισραήλ στον Θεό τους».

Τ' άκουγε αυτά ο Ζαχαρίας. Και συνέχιζε να είναι έκπληκτος. Και να μένει ενεός. Και είπε με αμφιβολία: «Δεν το πιστεύω. Δεν το βλέπω να γίνεται. Δώσ' μου ένα σημείο, Αρχάγγελε του Θεού. Δώσ' μου, πες μου κάτι. Δείξε μου κάτι».

Και ο Αρχάγγελος του είπε: «Επειδή δεν είστε στα λόγια του Θεού, θα μείνεις κωφάλαλος. Πάρ' το σημείο, τώρα. Θα μείνεις κωφάλαλος, μέχρι τη γέννηση του παιδιού».

Τι είν' αυτό; Παιδαγωγία! Βλέπομε και τους αγίους, ακόμη, αδελφοί και πατέρες μου, να έχουν δυσκολία απέναντι στον Θεό μας. Να ολιγοπιστούν. Γιατί κι εκείνοι δεν παύουν, να είναι άνθρωποι. Δεν παύουν, να ζουν εν τω κόσμω. Και να φορούν σάρκα, που λένε οι Πατέρες. Κι επιτρέπει, ακόμη, επί πλέον ο Θεός μας, να 'χουν και οι άγιοι κάποιες δυσκολίες, για να παίρνομε θάρρος κι εμείς οι υπόλοιποι. Που έχομε δυσκολίες μεγάλες και ελλείψεις και το 'να και τ' άλλο.

Κι όταν βλέπομε και τον άγιο, να δυσκολεύεται, λέμε: «Αν εκείνος, Θεούλη μου, αν εκείνος έχει δυσκολία, που είναι άγιος, που 'ναι άμεμπτος, που 'ναι δίκαιος, που ναι αγωνιστής, που ναι μεγάλος, που ναι σπουδαίος, ε, εγώ ο φτωχός κι ο ελάχιστος κι ο τιποτένιος, που είμαι ένα σκουπίδι, που 'μαι ένα άχυρο στον άνεμο, πάλι καλά πορεύομαι».

Και παίρνομε θάρρος. Μεγάλο θάρρος. Και προχωρούμε κι εμείς.

Γιατί το χειρότερο πράγμα στον άνθρωπο είναι η απελπισία και η απόγνωση. Και το αίσθημα της κατωτερότητας. Ενώ, αν ελπίζει, όχι στον εαυτό του, ο εαυτός μας τίποτε δεν είναι. Χωρίς τον Κύριο, πάει στο μηδέν και στο τίποτε. Αλλά, όταν έχομε εμπιστοσύνη και ελπίδα στον Κύριο, κρεμόμαστε από 'κεί. Κρεμόμαστε από 'κεί! Αφηνόμαστε στα πόδια Του. Κι ό,τι κι αν γίνει, είμαστε κοντά Του.

«Κάνε μας, Κύριε, ό,τι θέλεις. Εμείς θέλομε, να είμαστε δικοί Σου. Να είμαστε κοντά Σου. Καθόμαστε στα πόδια Σου. Θέλεις, να μας κλωτσήσεις; Κλώτσησέ μας. Θέλεις, να μας δοκιμάσεις; Κάνε το. Θέλεις, να μας απορρίψεις; Κάνε το. Θεός και Κύριος είσαι Συ. Και τα πάντα». Αυτό είναι εμπιστοσύνη!

Κι όταν αφεθούμε, με τέτοιες σκέψεις και τέτοια αισθήματα στον Φιλάνθρωπο Θεό, το λιγότερο ηρεμούμε και το περισσότερο γεμίζομε θάρρος. Έχει ανάγκη ο άνθρωπος, να πάρει θάρρος. Να πάρει δύναμη. Γιατί σήμερα, όπως βλέπετε, τα πάντα μας απελπίζουν. Και τα μέσα και τα έξω. Και μας δυσκολεύουν, κατά τον χειρότερο τρόπο.

Όταν, όμως, εμπυχωθούμε από τον Κύριο και την Αγία Του Εκκλησία, είμεθα ως λέοντες. Έχουμε δύναμη. Και προχωρούμε μπροστά. Και το χεράκι Του μας κρατάει. Κι η Χάρη Του μας οδηγεί. Και το φως Του, το ανέσπερον, μας φωτίζει. Και βλέπομε. Κι αυτό είναι σπουδαίο και μεγάλο.

Συνεχίζεται

Από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη, «Λόγοι για τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο», των εκδόσεων Ακτή, Λευκωσία 2010.